

Arrest

nr. 268 575 van 21 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters ouders, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en met wie verzoekster België is binnengekomen in 2019, dienden op 26 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeksters ouders reeds een internationale beschermingsstatus hadden gekregen in Spanje. Op 24 maart 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van 15 oktober 2019.

1.2. Op 26 juni 2020 werd een verzoek om internationale bescherming ingediend in naam van verzoekster. Nadat haar dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 februari 2020 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: GCVS), werd verzoekster gehoord op 7 september 2021.

1.3. Inmiddels dienden verzoeksters ouders op 3 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 12 oktober 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek.

1.4. Op 29 september 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Deze beslissing werd op 1 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je bezit de Syrische nationaliteit en werd geregistreerd op 01/01/2007 te Aleppo (effectieve geboortedatum is 23/08/2006). Wegens het oorlogsgeweld verliet je op zes-jarige leeftijd samen met je ouders, vader J.H.A.A. (CG; O.V.) en moeder A.A. (XXX; O.V. XXX), je zusje F. en je broers M., H., O. en A., de wijk Al Marjeh in Aleppo. Jullie vluchtten naar jullie dorp Assan. Een half jaar later zijn jullie ook daar moeten vluchten omwille van het oorlogsgeweld. Jullie reisden naar Turkije waar jullie besloten om naar Duitsland door te reizen omwille van de goede medische verzorging aldaar. Jullie zijn met een Spaans visum op 22 januari 2019 legaal vanuit Turkije naar Spanje gereisd. In 2019 ontvingen jullie een status in Spanje. Op 26 februari 2019 hebben je ouders hier een verzoek om internationale bescherming ingediend omwille van gebrek aan ondersteuning op verschillende vlakken in Spanje. Op 15 oktober 2019 werd het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet-ontvankelijk verklaard. Op 28 oktober 2019 dienden je ouders bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze beslissing. Op 24 maart 2020 werd het beroep door de RvV verworpen (zie arrest nr. 234381 en nr. 234400 van 24 maart 2020).

Op 3 september 2020 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ze legden hierbij dezelfde documenten neer die ze reeds bij hun verzoekschrift hadden gevoegd. Op 12 oktober 2020 werd het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet-ontvankelijk verklaard.

Op 26 juni 2020 heb jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming ingediend. Je baseert je verzoek op de elementen die je ouders reeds hadden aangekaart in hun verzoek, namelijk de oorlogssituatie in Syrië, de slechte huisvesting in het opvangcentrum in Spanje en het feit dat jouw broer O. door een Afrikaan in het centrum werd geslagen.

Ter staving van je verzoek legde je een attest neer van de schooldirectrice d.d. 18/02/2021 waarin de goede integratie van het gezin wordt benadrukt. Jouw ouders hadden tijdens hun eerste verzoek jouw origineel Syrisch paspoort met Schengenvisum afgegeven door de Spaanse ambassade in Turkije neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te

leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is

In dit geval blijkt dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. Er wordt immers wederom verwezen naar het feit dat er oorlog heerst in Syrië (CGVS p. 4). Dit werd evenwel reeds irrelevant geacht daar jullie situatie niet langer ten overstaan van Syrië doch wel ten overstaan van Spanje, i.e. de EU-lidstaat die jullie reeds internationale bescherming verleende, dient te worden beoordeeld.

Wat Spanje betreft wordt wederom verwezen naar de slechte levensomstandigheden aldaar. Daarenboven leefden jullie in twee kamers in een opvangcentrum waar jouw broertje O. door een Afrikaan werd geslagen (CGVS p.5).

Echter, jouw ouders konden niet aantonen dat zij (of wat dat betreft, hun gezin) er niet langer over actuele en toereikende bescherming zouden beschikken. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissingen genomen in hun hoofde in het kader van hun verzoek om internationale bescherming (zie arrest nr. 234381 en nr. 234400 van 24 maart 2020).

Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat deze zelfde motieven in jouw hoofde wel een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Zo geef je zelf aan in Spanje persoonlijk niets meegemaakt te hebben (CGVS, p. 5). Je verwijst naar het incident waarbij je broer O. werd geslagen door een Afrikaan en dat de autoriteiten de moeite niet gedaan hebben om deze jonge man hierop aan te spreken, een gegeven dat reeds door jouw ouders werd aangehaald en werd beoordeeld (CGVS, p. 6).

Aangezien de geldigheid van hun status van personen die internationale bescherming genieten niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat ze niet kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie RvV, 30 maart 2017, nr. 184 897).

Het in het kader van je verzoek neergelegde document, meer bepaald een attest van de schooldirectrice d.d. 18/02/2021 waarin de goede integratie van het gezin wordt aangekaart, kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen, dit hoeft geen verder betoog. Het in kader van jouw ouders hun eerste verzoek neergelegde document met betrekking tot jouw persoon, meer bepaald je origineel Syrisch paspoort met Schengenvissum verkregen van de Spaanse ambassade in Turkije kan bovenstaande appreciatie evenmin in positieve zin ombuigen. Dit ondersteunt enkel je land van herkomst, Syrië, hetwelk hier niet ter discussie staat.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een apart verzoek in jouw hoofde rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat jou internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat jij om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 57/6 §3, 6°, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat er rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind en met de omstandigheden waarin zij terecht zal komen indien zij gedwongen wordt terug te keren naar Spanje. Zij wijst erop dat ze in Spanje geen toekomstperspectief heeft, ze in België de stabiliteit heeft gevonden en ze reeds verklaard heeft dat ze zich in Spanje niet langer kan beroepen op de bescherming die haar ouders er hebben verkregen omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar.

Zij vervolgt dat Spanje de laatste jaren overstelpt werd met asielzoekers waardoor het er onmogelijk is om iedereen de adequate zorg en behandeling te geven. Uit verschillende rapporten zou blijken dat Spanje met serieuze problemen kampt om mensen, die er een verblijfsrecht krijgen, te integreren in de maatschappij, onderdak en werk te geven en hen bij te staan in hun basisnoden. Vluchtelingen zouden op systematische wijze gediscrimineerd worden op de huurmarkt. Volgens haar kunnen ook socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM bereiken. Hoewel erkende vluchtelingen in Spanje in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt volgens haar dat ze in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Verzoekster zou nooit toegang gekregen hebben tot taallessen of professionele opleiding. Vervolgens wijst zij op het risico op dakloosheid omdat er geen financiële ondersteuning voor huisvesting is en men zeer snel de opvang moet verlaten. Vluchtelingen zouden ook geen toegang hebben in Spanje tot de sociale voorzieningen. Tenslotte meent zij dat het niet is omdat het verzoek om internationale bescherming van haar ouders negatief werd afgesloten dat haar aanvraag ook *ipso facto* onontvankelijk moet worden verklaard.

2.2. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken gevoegd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de

richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de “eigen feiten”

Verzoeksters ouders dienden op 26 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een*

definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt."

Verzoeksters ouders verklaarden in het kader van dit verzoek om internationale bescherming niet naar Spanje te kunnen terugkeren omdat ze zich benauwd voelden in de twee kamers van het hotel in Malaga dat hen werd toegewezen bij aankomst in Spanje, het eten hen er niet beviel en ze er problemen kenden met andere migranten, voornamelijk met een Afrikaan die hun zoon O. zou hebben geslagen en met een Syrische onderdaan die zich intolerant opstelde ten aanzien van de kinderen. Het CGVS verklaarde dit verzoek op 15 oktober 2019 niet-ontvankelijk wegens de internationale bescherming toegekend door de Spaanse autoriteiten. Het beroep dat tegen die beslissing werd ingesteld, werd door de Raad verworpen op 24 maart 2020 (AD CGVS, landeninformatie, blauwe map, "beslissing ouders NOV -> 2^e verzoek").

Verzoekster diende op 26 juni 2020 als minderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was verzoekster ook nog minderjarig.

Verzoeksters ouders dienden op 3 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Haar ouders verwezen naar de elementen en documenten die zij eerder in het kader van hun eerste verzoek uiteen hadden gezet en voorgelegd. Het tweede verzoek werd door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard op 12 oktober 2020 (AD CGVS, landeninformatie, blauwe map, "beslissing ouders NOV -> 2^e verzoek").

De Raad stelt vast dat het persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek om internationale bescherming rechtstreeks van verzoekster werd afgenomen en dit door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de verleende steunmaatregelen niet passend zouden zijn geweest. Bovendien werd verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door haar raadsman. (AD CGVS, verhoor verzoekster, p. 1)

Verzoekster verklaarde dat het de bedoeling was van haar gezin om naar Duitsland te gaan omwille van de goede medische behandeling die daar aanwezig zou zijn. Gevraagd naar de reden waarom zij niet in Spanje zou willen wonen, antwoordde verzoekster dat haar broer geslagen werd door iemand en dat de politie, ten aanzien van wie haar vader een klacht wilde indienen, niet luisterde. Verzoekster verklaarde dat ze zelf persoonlijk niets meegemaakt heeft in Spanje (AD CGVS, verhoor verzoekster, p. 5). Betreffende haar broer O., die geslagen werd, preciseerde verzoekster dat dit gebeurde in het opvangcentrum na een dispuut over een afstandsbediening tussen haar broer O. en een Afrikaanse jonge man (AD CGVS, verhoor verzoekster, p. 6).

In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd een attest neergelegd van 18 februari 2021 opgesteld door de directrice, die verklaarde dat het gezin goed geïntegreerd is en deelneemt aan de schoolse activiteiten (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Daarnaast werd ook een kopie van verzoeksters paspoort neergelegd (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2).

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het beschermingsverzoek van verzoekster berust op dezelfde gronden zoals aangehaald door haar ouders in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming. Immers, tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming verklaarden verzoeksters ouders, net zoals verzoekster, dat hun zoon O. geslagen werd in het centrum en dat de politie niet heeft opgetreden.

Naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming dat haar ouders hadden ingediend, besliste de commissaris-generaal dit verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar haar ouders reeds in een lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje, de internationale beschermingsstatus hadden verkregen. Daarnaast stelde het CGVS vast dat haar ouders niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. In de definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijnde beslissing van 16 oktober 2019 werd omtrent het aangevoerde incident van verzoeksters broer en het feit dat de politie niets zou hebben gedaan, als volgt gemotiveerd: *"Le CGRA constate que la description que vous faites*

des mésententes et tensions dans l'hôtel, ainsi que des faits de racisme que vous dites avoir vécus, ne permet pas de considérer qu'ils atteignent un niveau de gravité tel qu'ils seraient assimilables à une persécution ou à une atteinte grave. En outre, si vous dites d'une part que rien n'a été fait lorsque l'Africain a giflé votre fils, le CGRA constate quant à lui qu'il ressort de vos propos que la responsable vous a dit qu'elle allait le punir, qu'il a été effectivement convoqué et qu'il s'est vu notifier un avertissement (entretien du 23/09/2019, pp. 7, 10). Le CGRA ne peut dès lors se raccorder à votre analyse qu'aucune suite n'a été donnée à cette giflequi, il y a également lieu de le relever, est un fait isolé. Le CGRA relève finalement que vous n'avez jamais porté plainte contre qui que ce soit en Espagne (entretien du 23/09/2019, pp. 10, 11) et, par conséquent, vous ne démontrez pas que les autorités espagnoles refuseraient de vous venir en aide en cas de demande de votre part » (eigen vertaling : Het CGVS merkt op dat de beschrijving die u geeft van de onenigheden en spanningen in het hotel, alsmede van de racistische incidenten die u zegt te hebben meegemaakt, niet van die aard is te oordelen dat deze een dusdanige ernst bereiken dat zij kunnen beschouwd worden als een vervolging of ernstige schade. Bovendien, waar u enerzijds zegt dat er niets is gedaan toen de Afrikaanse man uw zoon sloeg, merkt het CGVS op dat u nochtans verklaarde dat de verantwoordelijke u heeft gezegd dat zij hem zou straffen, dat hij wel degelijk is ontboden en dat hij een waarschuwing heeft gekregen (interview van 23/09/2019, blz. 7, 10). Het CGVS kan het dan ook niet eens zijn met uw analyse dat er geen gevolg werd gegeven aan dit incident wat, daarenboven, een op zichzelf staand incident is. Tot slot merkt het CGVS op dat u nooit een klacht hebt ingediend tegen iemand in Spanje (interview van 23/09/2019, blz. 10, 11) en dat u bijgevolg niet aantoont dat de Spaanse autoriteiten zouden weigeren om u te hulp te bieden als u daar om zou vragen.”

Dat verzoeksters relaas met betrekking tot het incident van haar broer en het feit dat de politie niet geluisterd zou hebben geen eigen feiten betreffen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt door verzoekster niet betwist.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

De motieven dienaangaande van de commissaris-generaal blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad de zijne gemaakt: *“In dit geval blijkt dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. Er wordt immers wederom verwezen naar het feit dat er oorlog heerst in Syrië (CGVS p. 4). Dit werd evenwel reeds irrelevant geacht daar jullie situatie niet langer ten overstaan van Syrië doch wel ten overstaan van Spanje, i.e. de EU-lidstaat die jullie reeds internationale bescherming verleende, dient te worden beoordeeld.*

Wat Spanje betreft wordt wederom verwezen naar de slechte levensomstandigheden aldaar. Daarenboven leefden jullie in twee kamers in een opvangcentrum waar jouw broertje O. door een Afrikaan werd geslagen (CGVS p.5).

Echter, jouw ouders konden niet aantonen dat zij (of wat dat betreft, hun gezin) er niet langer over actuele en toereikende bescherming zouden beschikken. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissingen genomen in hun hoofde in het kader van hun verzoek om internationale bescherming (zie arrest nr. 234381 en nr. 234400 van 24 maart 2020).

Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat deze zelfde motieven in jouw hoofde wel een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Zo geef je zelf aan in Spanje persoonlijk niets meegemaakt te hebben (CGVS, p. 5). Je verwijst naar het incident waarbij je broer O. werd geslagen door een Afrikaan en dat de autoriteiten de moeite niet gedaan hebben om deze jonge man hierop aan te spreken, een gegeven dat reeds door jouw ouders werd aangehaald en werd beoordeeld (CGVS, p. 6).

Aangezien de geldigheid van hun status van personen die internationale bescherming genieten niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat ze niet kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die

internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie RvV, 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Ook de motieven met betrekking tot het door verzoekster neergelegde attest van de schooldirectrice wordt onbesproken gelaten door verzoekster en worden door de Raad de zijne gemaakt: *"Het in het kader van je verzoek neergelegde document, meer bepaald een attest van de schooldirectrice d.d. 18/02/2021 waarin de goede integratie van het gezin wordt aangekaart, kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen, dit hoeft geen verder betoog. Het in kader van jouw ouders hun eerste verzoek neergelegde document met betrekking tot jouw persoon, meer bepaald je origineel Syrisch paspoort met Schengenvisum verkregen van de Spaanse ambassade in Turkije kan bovenstaande appreciatie evenmin in positieve zin ombuigen. Dit ondersteunt enkel je land van herkomst, Syrië, hetwelk hier niet ter discussie staat."*

Verder merkt de Raad nog op dat ook in het tweede verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend door verzoeksters ouders, geen elementen werden aangebracht die kunnen leiden tot een andere vaststelling dan dat het gezin nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in Spanje. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissing van 12 oktober 2020 genomen in het kader van haar ouders volgende verzoek. (AD CGVS, landeninformatie, blauwe map, *"beslissing ouders NOV -> 2^e verzoek"*). Bovendien dienden verzoeksters ouders geen beroep in tegen voormelde beslissing.

Waar verzoekster verwijst naar landeninformatie en diverse problemen wenst aan te kaarten in hoofde van (erkende) vluchtelingen in Spanje, wijst de Raad erop dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Spanje internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje verleend werd, te weerleggen. Verzoekster blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Met een verwijzing naar de algemene situatie in Spanje, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, toont verzoekster bovendien niet aan dat *in casu* sprake zou zijn van eigen feiten die een apart onderzoek rechtvaardigen. Zij beperkt zich immers tot een algemeen betoog stellende dat Spanje overstelpt wordt met asielzoekers waardoor het onmogelijk is om iedereen de adequate zorg en behandeling te geven, dat er een risico is op dakloosheid wegens het gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, dat er geen toegang is voor vluchtelingen tot de sociale voorzieningen en de nodige medische zorgen, dat er serieuze problemen zijn om mensen die er een verblijfsrecht krijgen te integreren in de maatschappij, onderdak en werk te geven en hen bij te staan in hun basisnoden en dat vluchtelingen op systematische wijze gediscrimineerd worden op de huurmarkt. Op geen enkele wijze verantwoordt verzoekster dat die algemene elementen een apart onderzoek van haar verzoek als minderjarige zou rechtvaardigen. Bovendien gaat zij alzo volledig voorbij aan haar persoonlijke situatie. Hier moet immers worden opgemerkt dat verzoekster samen met haar gezin pas op 22 januari 2019, in bezit van een visum, legaal vanuit Turkije naar Spanje reisde en het gezin reeds op 17 februari 2019 aankwam in België. Verzoekster verbleef aldus nog geen maand in Spanje. Verder is gebleken dat verzoekster en haar ouders door de Spaanse autoriteiten opvang werd verleend en verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat zij persoonlijk geen problemen heeft gekend in Spanje (CGVS verhoor verzoekster, p. 5). Dat verzoekster in Spanje aan haar lot zou zijn overgelaten, blijkt aldus niet uit haar persoonlijk onderhoud en kan evenmin worden afgeleid uit de aangehaalde algemene rapporten.

Wat betreft de socio-economische omstandigheden in Spanje, wijst de Raad er in dit verband nog op dat sociaaleconomische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekster concreet aangetoond.

De pertinente motieven van commissaris-generaal betreffende de verklaringen aangaande haar ervaringen in Spanje worden onbesproken gelaten en worden door de Raad, zoals reeds *supra* aangehaald, bijgetreden.

2.6. Waar verzoekster verwijst naar het hoger belang van het kind wijst de Raad er op dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling beoordeeld dient te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Het komt de commissaris-generaal, en ook de Raad, bij de beoordelingen van verzoeken om internationale bescherming, enkel toe inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In dit geval komt hier nog bij dat de commissaris-generaal en de Raad, in navolging van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, vooraf moeten onderzoeken of zij het beschermingsverzoek van verzoekster al dan niet ontvankelijk kunnen verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het verzoekschrift laat na concreet te maken waar en op welke wijze geen rekening zou zijn gehouden met haar belangen als minderjarige. Door in het verzoekschrift louter voor te houden dat er geen toekomstperspectief is in Spanje en ze in België de rust en stabiliteit heeft gevonden, maakt zij niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal, door in dit geval te oordelen dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend. Een schending van artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de commissaris-generaal, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalde die een apart verzoek rechtvaardigt en dat haar beschermingsverzoek om die reden niet ontvankelijk moest worden verklaard.

2.7. Aangezien artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In de mate dat de verzoekster nog wijst op artikel 3 van het EVRM en voor zover zij meent dat dit artikel werd geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken in het licht van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De Raad heeft het beroep van verzoekster in zijn geheel en ten gronde kunnen onderzoeken. Er is geen reden om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De overige aangevoerde schendingen en argumenten in het verzoekschrift kunnen hier, gelet op het voorgaande, niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO